1

А поле бою все чека
І мріє крізь туман і віддаль.
Господь не жалує віка,
Щоб ось, блукавши, як сновида,
Шукать шляху, і важить час,
І пить гіркі й безсонні ночі,
Й даремно підбирать ключа
До літер тих сузір пророчих.

2

А поле бою нам все те ж —
І заповітом, і докором —
Ось розгортається без меж
Узустріч непоборним горам.

Воно гукає по ночах,
Воно здригається і стогне.
Примари юрмляться. І жах
Десь опівночі лунко охне —
Всім простором, всім тиском тиш,
Всім мовчанням сліпої ночі...
О, поле бою, закричи ж,
Розплющ давно засклеплі очі!

Гантер, 6.VIII.1965